

τοῦ σλαβικοῦ στοιχείου, ὑπέδειξα ἐπανελημμένως καὶ ἐντόνος τὸ ἐντελεθὲν ἀπορρέον καθήκον συντονω- τήρας ἀσχολίας μὲ τὸν νέον αὐτὸν παράγοντα τοῦ πολιτισμένου χριστιανικοῦ κόσμου. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὅτε θὰ κριθῶν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἀκριβῆς μελέτη τοῦ Σλαβισμοῦ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς στρουθοκαμήλου, ἢ ἡποία τηρεῖται ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Σλαβούς.

8. Ἰδιαιτέρως νόστιμη εἶναι ἡ σπερμολογία, ἢ ἡποία κάμνει συχνὰ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς ἑλληνι- κὰς ἐφημερίδας καὶ τὴν ἡποῖαν τώρα τελευταία ἐ- πανέλαθε πάλιν ὁ κ. Μιστριώτης εἰς τὰ δύο του ἀρθρα, ἔτι εἶμαι ὁπαδὸς ἢ διάδοχος τοῦ Φαλμεράυερ. Ὡς γνωστόν, ἕνεκα τῆς ἀκρίτου θεωρίας του περὶ ἐκσλαβισμοῦ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, θεωρεῖται ὁ Φαλμεράυερ ἀκόμη σήμερον ὡς πρότυπον μισέλλη- νος· εἶναι λοιπὸν φανερὸν τί σκοπεῖ ἢ σὺναψις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μὲ τὸ ἰδικόν μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς καταγωγῆς τῶν νέων Ἑλλήνων ἀσπάζομαι ἀπλῶς τὴν θεωρίαν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀκρων θεωριῶν τοῦ παρελθόν- τος, καθὼς αὕτη ἐθεμελιώθη διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Hopf, τοῦ Παπαρηγοπούλου, τοῦ Burg, τοῦ Va- siljev, τοῦ Thumb, τοῦ Gelzer κ. ἄ., πιστεύω δὲ ὅτι τὰ πολυάριθμα ἰδιαιτέρως ζητήματα τὰ συ- ναποτελοῦντα τὸ ἐθνογραφικὸν πρόβλημα τῶν νέων Ἑλλήνων, θὰ ἤμποροῦσαν ἀκόμη νὰ σαφηνισθῶν καὶ καθορισθῶν σημαντικὰ διὰ περιληπτικῆς μελέ- τῆς ὅλων τῶν σχετικῶν πηγῶν. Ὅτι προκειμένου καὶ περὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ τῆς βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς ἱστορίας ἔχω γράμην, καθὼς ἐννοεῖται οἰκοθεν, ἐντελῶς ἀντικειμενικῆν, ἤμποροῦσε νὰ γνω- ρίσῃ ὁ κ. Μιστριώτης, ἀφοῦ ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀ- νέφερε ἐν ἐκτάσει ἡσα ἐξήθησα πέρυσι εἰς ἓνα μὰ- θημά μου σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

Συντόμως, ὅλον τὸ ὕλικόν τῆς κατηγορίας τὸ ἡποῖον ὁ κ. Μιστριώτης καὶ ἄλλοι προσήγαγον ἐ- ναντίον μου, ἐξεταζόμενον ἐπιμελέστατα καταρρεῖ ὀλοτελῶς. Εἶναι ἰσχυρισμοὶ ἀνκλήθεις προενεχθέντες μὲ σκοπὸν ἐξαπατήσεως, πρὸς ὑποστήριξίν των δὲ δὲν προσήθη οὐδὲ σικὰ ἀποδείξεως. Εἰς τὰ πρα- κτικὰ τῆς συγχλήτου τὰ ἡποῖα ἀναφέρει τὸ ἀνω μνημονευθὲν φύλλον, καθὼς καὶ εἰς τὰ παρατεθέντα ἀρθρα τῶν ἐφημερίδων, δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἐν

τας μὲ καμάρι....

— Ἄμ τὸλεγα γὼ πὼς ἡ Μαριὼ μ' δὲν εἶγα- νε γραμμένο νὰ πεθάν' στὸ χωριὸν σὰν τὸ θέλ' ὁ θεὸς νάρθη στὰ χέρια σας θάρθη, τί νὰ σ' πῶ, κερά Σε- βαστή μ', καμάρ' θὰ τῶχω!

— Μπράβο! Ἐγνοια σου, Σταθαινα, καὶ στὰ χέρια μας θὰ περάσῃ καλά....

— Ἄμ τὸ ξέρω γιὰ, τὸ ξέρω! Μωρή Μαριὼ, μωρή! Οὐ!

Ἡ Μαριὼ πετάχτηκ' ὄξω στὴ φωνὴ της μὲ βιά καὶ φώναξε μὲ γενάτι:

— Νὰ πού σ' τὸ λέω, μάνα, καὶ ξέρε το! Ἄλλ' βολὰ δὲν τοῦ κν' τοῦ Σταμάτη τίποτις, μακάρ' καὶ νὰ τοῦ φεῖγ' ἢ ψυχὴ στὸ στόμα! Τί- ποτις γιὰ, τίποτις! κ' ἕνα ποτῆρ' νερὸ νὰ ζητάη...

— Γιατί, μωρή, χαντακωμένη;

— Πάω κοντὰ τ' νὰν τοῦ δῶσ' γιαιτρικό, νὰν τοῦ δῶσ' λίγο γάλα καὶ μ' ἀγριοκοιτάξ' πούναι τρομάρα! Τώρα γιὰ ἔσκουξ' ἢ κοιλιὰ του, ἢ κοι- λιὰ του! σήκωσε τὸν κότμο στὸ ποδάρ'! Παίρνω λάξ' ζεστό πὸ τὸ καντύλ' νὰ τοῦ τὴν τρίψω κι ἀ- γρι εἶνε κι ἀρχινὰ κιόλας τίς φωνές— μὴ μ' πασπα- τέβς, ἀρῆ σ' λέω, μὴ μ' πασπατέβς, διάολε!...

— Χά, χά! Μωρὲ χαμηλά πού τὴν ἔτριψες τὴν κοιλιὰ;— ρώτησ' ὁ γιαιτρός, σκασμένος στὰ γέλια!

— Σκυζ' σὰν τρελλός! Ἄρα μάρα καὶ ψύ- χρα! Δὲν τοῦ κν' πιά τίποτις. Θέλ' κοιλιὰ τ' πονίσῃ, θέλ' τὸ κεφάλ'!

(ἀκολουθεῖ)

πραγματικὸν γεγονός, οὔτε ἐν χωρίον ἀπὸ τὰ συγ- γραμμάτα μου, οὔτε ἐν μαρτύριον περὶ προφορικῆς μου τυχὸν ἐκφράσεως, τὰ ἡποῖα νὰ ἐστήριζαν τὰς βαρυτάτας μομφάς. Πόσον μηδαμινὸν εἶναι τὸ μο- ναδικὸν ἀπτόν ἐπιχείρημα, ἢ φράσις ἀπὸ τὴν Ἐπι- τομὴν τοῦ Gelzer, ἔδειξα ἀνωτέρω. Μολοντί λοι- πὸν αἱ μνημονευθεῖσαι αἰτιάσεις εἶναι ἐντελῶς φαν- τασιώδεις, ἐπανελήφθησαν τόσον συχνά, ὥστε ἐπὶ τέλους πολλοὶ τὰς ἐπίστευσαν, ἀδυνατοῦντες νὰ τὰς ἐξελέγξωσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέτυχεν ἢ ἀ- συνειδήτως ὑπονομευτικὴ ἐργασία τῶν ἀντιπάλων μου καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς, νὰ θεωροῦμαι— τὸ γνωρίζω ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ παρ' ἀπολύτως ἀξιοπίστων προφορικῶν καὶ γραπτῶν ἀνα- κοινώσεων εἰς εὐρεῖς ἑλληνικοὺς κύκλους φανατικὸς ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀν- τιθετον, καθὼς ἀποδεικνύουν ἀπειράριθμοι ἐκφράσεις εἰς τὰ συγγράμματά μου, πρὸ πάντων δὲ ἡ ἐργασία ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου. Ἦτο ἀρὰ γε μισελληνι- σμός—διὰ νὰναφέρω ἐν μόνον ἀπὸ πολλά, — ὅταν εἰς τὰ 1897 περιέτρεχα ὀλοκλήρον τὸ καλοκαίρι τὸ Μόναχον δικὴν ἐπαίτου ὡς μέλος τοῦ ὑπὸ τοῦ βυ- ρῶνου von Würzburg συσταθέντος κοιμητῆτου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τραυματιῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος δυσθυμίαν, ἐ- ζετιθέμην καθ' ἡμέραν εἰς τὸ νὰκούω νέας ἀνοησίας, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ συλλέξω μερικὸς ὀβολοὺς χάριν τοῦ ταμείου τῆς βοήθειας; Μόνον δυσχερῶς ἀναφέρω ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ἐκληθῆ ὡς ὑπόμνησις πα- ρασχευησῶν εὐεργεσιῶν, μὲ ἱξαναγκάζει ὁμως ἢ ὑπὸ τῶν πολεμουμένων με δημιουργηθεῖσα ἀνάγκη τῆς ἀμύνης.

Ἐπρεπε οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ νὰ καταδιώκουν, νὰ διασύρουν καὶ νὰ διαβάλλουν τὸν ἀνθρωπον ὁ ὡποῖος ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βρος προσωπικῶν περιστα- τικῶν, ἐν πολυχρονίῳ ἀγῶνι πρὸς ριζομένας προλή- φεις, πρὸς ἀκκιζομένην περιφρόνησιν καὶ προσβλητι- κοὺς χλευασμοὺς, ἀδιαφορῶν δ' ἀ ὕλικὰ πλεονεκτή- ματα, ἀφιέρωσε ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς του εἰς τὸν διαφωτισμὸν καὶ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ βυ- ζαντινοῦ καὶ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπιψηφίσουν σίτησιν εἰς τὸ πρυτανεῖον τῆς εὐγνωμο- σύνης των.

Ἄς ἀναλογισθεῖν δὲ καὶ αὐτὸ ὅλοι οἱ ὄβρισται καὶ σ κοφάνται μου, ὅτι ὅπως φέρονται βλέπτουν πολὺ καιριώτερα τὸν Ἑλληνισμόν, παρὰ ὅσον ἤμπο- ροῦν ποτε νὰ ἐπιτύχουν οἱ πραγματικοὶ ἢ ὑποθετικοὶ ἐξωτερικοὶ ἀντίπαλοι τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τώρα καθήκον εἶναι τοῦ κ. Μιστριώτου, τα- κτικὸυ καθηγητοῦ, νὰνακαλέσῃ δημοσίᾳ, ἱπποτικῶς καὶ χωρὶς περιστροφῆς τοὺς ἀθασίμους ἰσχυρισμοὺς, διὰ τῶν ὡποῖων καιριώτατα διέβαλε τὸν χαρακτῆρά μου ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐρευνητοῦ.

Μόναχον, 3 Ἀγούστου 1908.

K. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Παραμένει φύλλα τοῦ «Νουμά» πούλαε: ὁ κ. Ἀναστά- σιος Τσαγκάρης (Πραχτορεῖο Ἐφημερίδων).

— Ἡ «Ἡμερησία» τῆς Σμύρνης ξανατύπωσε στὸ φύλ- λο της 880 (1 τοῦ Ὀκτωβρίου) τὸ ἀρθρον τοῦ συνεργάτη μας κ. Στρατοκόπου «Ροδοχάραμα» πού τυπώθηκε στὸ προ- παρασμένο φύλλον τοῦ «Νουμά».

— Τὸν ἄλλο μῆνα βγαίνει καινούριον γεωλογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν «Ὁ Πάν». Ἐκδότης καὶ διευθυντής του θῆναι ὁ κ. Ἀρ. Καμπάνης καὶ πρόγραμμα τοῦ καινού- ριου περιοδικοῦ θῆναι ἕνα πολεμῆσει, νὰ κρημνίσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

— Ἐνα τέτιον πρόγραμμα σκορπάει ἀρκετὴ ἐλπίδα καὶ παρηγορία, σώνει μοναχὰ νὰ βασιλέψῃ καὶ ἡ εὐκρίνεια

στὴν ἐφαρμογὴ του. Καὶ μιά τέτια εὐκρίνεια τὴν περι- μένομε ἀπὸ τὸν κ. Καμπάνη.

— Ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὁ «Monde Hellenique» θὰ βγαί- νει καθεμέρα τίπομεσημέρι καὶ θὰ πουλιέται μιά πεντάρα στὸς δρόμους, μαζί μὲ τῆλα ἀπογευματινὰ φύλλα. Τὰ συ- χαρήκια μας στὸ διευθυντῆ του γιὰ τὴν τόσο γλήγορην προ- κοπὴ τοῦ φύλλου του.

— Τὸν κ. Μιστριώτη τὸν ῥωτήσανε μερικοὶ θαυμαστῆς του τί ἔχει νὰπαντήσῃ σ' αὐτὰ πού τοῦ γράφει ὁ κ. Κρουμπάχερ. Κι ὁ ἀσφῶς ἀνήρ τῶν «Καιρῶν» φώναξε ὀργισμένος: «Ἐποσῆξιμεν τοὺς φαύλους καὶ τοὺς προδο- τες!» Καὶ δὲ βρήθηκε ἀνάμεσα σὲ τόσους ἕνας Σάντας νὰ πεί στὸν περίφημο αὐτὸν Δὸν Κιτῶν: «Μωρὲ νίκη κι αὕτη!»

— Ὁ κ. Μιστριώτης, σὰν ἐπιστήμονας πού εἶναι, ἐκ- κολουθεῖ νὰ ξαναμασάει: στὸς «Καιροὺς» τὸ ἀνοστο χωρα- τὸ τοῦ κ. Πόπ, πὼς οἱ δημοτικιστῆδες μεταφράσανε τὴν «Ἠλέκτρα» εἰς «Κεχρμπάρκ»! καθὼς καὶ τὸ χωρατὸ τοῦ κ. Βάσση (καθηγητῆς καὶ λογοῦ τοῦ, παρακλιόμεν) πὼς αἱ μεταβαίνοντες εἰς Μόναχον μαλλίῶροι πρέπει νὰ πέμ- πωσιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀποδείξει: τοῦ κούριως ὅτι κεί- ρονται δις τῆς ἑβδομάδος!»

— Πόσο μετανιωμένος θῆναι τώρα ὁ κ. Κρουμπάχερ πού πίστεψε πὼς θὰ μπορέσει νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ συζητή- σει σοβαρὰ μὲ τέτοιους κυρίους!

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φ. Σιν. Ὅχι. Γιὰ τὸν κ. Ε. ἐπὶ κρισις δὲν ξανα- τυπώνομε. Ἄν ἔχεις παινέματα νὰ πείς γιὰ τὴν ἀφεντιὰ του, οἱ στήλας δικές σου. Ὅσο γιὰ κείνο πούγραφε στίς «Ἀθήνας» τῆς παρασμένης Κυριακῆς, πὼς δηλ. θάπαντοῦσε στὴν πρόκληση τοῦ κ. Παλαμῆ ἢ δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἢ ζέ- στη, δὲν ἔχομε τίποτα νὰ πούμε, ἀφοῦ καθένας εἶναι ὑπεύ- θυνος γιὰ τὰ λόγια του καὶ γιὰ τίς πράξεις του.

Τὸ μόνον πατριωτικὸν

Τὸ μόνον εὐκρινές

Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΧ.

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

26 Ὀκτωβρίου καὶ 31 Δεκεμβρίου 1908

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΔΑ·Ι·ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου 43 ἐντὸς τοῦ Χρυσοῦ Οἴκου (Maison Doré) τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιεῖου τοῦ κ. Α. Π. Εὐαγγέλου, ἐναντι Στοῦς Ἀρδακείου.

ΜΑΘΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΑΛΛΑΝΤΕΣ

(ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται 1 δραχμὴ ἢ καθεμιά

στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».